

14.000 quilòmetres, 80 pobles, sis marejos i dues mossegades de gos

El periodista Marc Serena i el fotògraf Edu Bayer s'endinsen en pobles de menys de 500 habitants a 'Microcatalunya'

[Toni Polo Bettonica](#)

Barcelona [7 DES 2016 - 09:52 CET](#)

En Pompeyo treballant la terra d'Abella (Pallars Jussà).

“Molts s’han venut la terra a la gent de fora, però jo no. Si ho vens, ja has acabat, però si ho tens, doncs mira, ho tens. M’entens?” El Pompeyo, un jubilat de 83 anys d’Abella de la Conca, al Pallars Jussà, treballa un camp amb ametllers i vinya barrejats i no té pressa per acabar. “Tinc tot lo mes de maig i tot lo mes de juny per acabar. Mira si en tinc, de temps!” És un dels "microprotagonistes" del llibre *Microcatalunya* (Edicions Sidillà), un viatge pels indrets més recòndits de Catalunya que el periodista Marc Serena i el fotògraf Edu Bayer van recórrer, en total una vuitantena de pobles de menys de 500 habitants. Dels 948 municipis catalans, 332 tenen menys de mig miler de veïns: són l’1% de la població i ocupen el 35% del territori.

“Què vol dir ser rural avui dia? És un acte de resistència o un privilegi? Una elecció o una rèmora? Com es viu als pobles? Qui hi viu? Quin futur els espera?” Per buscar les respostes a aquestes preguntes que es plantegen al llibre es capbussen als pobles, parlen amb els veïns, trepitgen els camps i mengen el que s’hi menja. "La intenció del nostre projecte és entendre millor un país que en pocs anys ha passat de ser agrícola a ser industrial i de serveis", escriuen.

L'aventura, que va durar set mesos, va començar el 6 de març del 2014 i va anar alimentant la pàgina web Microcatalunya.cat, que es va convertir en una referència dels petits municipis catalans, amb més de 4.000 enllaços, més de 10.000 fotos sota l'etiqueta d'Instagram #microcatalunya. El projecte, una mena de "Viquipèdia de la ruralitat catalana", finançat gràcies a la participació de 157 petits mecenes, va ser reconegut amb el Premi Carles Rahola de Comunicació Local 2015.

El llibre és molt més que una recopilació de més de 200 fotografies: "És un recull de testimonis i experiències capturades en tardes davant de llars de foc, a bars, al camp, amb el motor en marxa, menjant o, fins i tot, corrent... però sempre buscant les distàncies curtes. Amb atenció i respecte, però sense nostàlgia. Parant atenció als cinc sentits", escriu Marc Serena.

L'aventura els va portar per tot el territori del sud a l'oest, del nord a l'est i acabant al centre de Catalunya. Els mitjans van ser els que van ser. No calia cap luxe. "Una furgoneta dels anys vuitanta ha estat el vehicle, l'oficina, la casa i, també, l'escenari de sis marejos i dues mossegades de gos", expliquen els viatgers.

Interessava captar l'autenticitat de cada poble i dels seus veïns. Transmetre les vibracions que els autors van experimentar des que van engegar la *furgo* a Freginals (Montsià) fins que van arribar a Serrateix (Berguedà). "Hem conegut persones sàvies que viuen en un món on encara hi ha masovers, guinguetes, espitlleres, bordes, cabirols, orelletes, sallents, còdols i saurins. On cada vent té un nom segons d'on bufa i, cada mas, una història pregonada. On encara es mata el porc, tot i que les lleis ho facin cada cop més difícil".

[ampliar foto](#) Els autors, a la furgoneta.

Lluny de les rutes turístiques i d'itineraris publicitaris, té molt més valor el testimoni del Pompeyo que no pas els allotjaments, les infraestructures o els accessos als nuclis: "A Santa Fe del Penedès (Alt Penedès) no hi ha caixer automàtic, ni forn de pa, ni cap botiga. Només el bar del centre cívic, on fan esmorzars i, al migdia, dinars per menys de nou euros", llegim al llibre. Qui ens apropa al poble no és cap guia turística ni apareix a cap pàgina web. Però la seva rutina ens dóna la idea del que és el poble. És allà, asseguda en una taula del bar: "Amagada en un raconet, treballa l'Emma. Mentre el seu home, l'Alfonso, serveix cafès, ella tan aviat prepara una truita de carxofes com s'ocupa d'un descosit. És la modista del poble i tothom la coneix per la seva afició per disfressar-se".

Gent com l'Emma, el Pompeyo i tants altres ciutadans (vilatans) anònims omplen de veritat el llibre. "Franquistes i anarquistes, pagesos i expagesos, pageses i princeses, pastors, emprenedores, jubilats, contrabandistes, empresàries, llenyataires, feligreses, mestres i peixaters". Persones. "Són persones que ens ajuden a entendre com hem canviat en els últims anys, després d'aquestes riuades, per no dir tempestes, de modernitat", expliquen els dos narradors.